

Omslaget

TALEN, SOM BURDE VÆRET HOLDT I FOLKETINGET 20. AUGUST 1941

Onsdag den 20. August 1941 vedtog det danske Folketing eenstemmigt med 116 Stemmer Justitsministerens Lovforalag om Forbud mod Danmarks kommunistiske Parti og strenge Straffe for enhver kommunistisk Virksomhed. Loven anbefaledes af Ordførerne for Socialdemokratiet, Venstre, Det konservative Folkeparti, Det radikale Venstre, Bondepartiet og Nazi-partiet. Dagen efter, den 21. August, blev den uden Omtale vedtaget eenstemmigt i Landstinget.

Der var i Folketinget ingen Ordfører for Kommunisterne, idet hele den kommunistiske Gruppe var fraværende. Martin Nielsen sad i Vestre Fængsel, og Politiet var paa Jagt efter Aksel Larsen og Alfred Jensen. For at forhindre disse i at komme ind i Folketingssalen og forlange Ordet havde man ladet Rigsdagsbygningen besatte med et Par Hundrede civilklædte og uniformerede Politifolk, saa der var Politiet i hver eneste Korridor, Værelse og Trappe. Desuden var der givet Rigsdagens Tjenestemand Ordre til at være Politiet behjælpelig med Anholdelsen af de to Kommuniste, hvis de skulde vise sig.

Under disse Omstændigheder kunde Loven vedtages eenstemmigt, og det var umuligt for Kommunisterne i selve Rigsdagen at tage til Orde mod den. Hvis en kommunistisk Folketingsmand havde kunnet slippe ind i Folketingssalen og faa Ordet, vilde følgende Tale være blevet holdt:

I hele den danske rigsdags levetid, siden 1849, har den aldrig været samlet til møde under saadanne omstændigheder som idag. For to maaneder siden, den 22. Juni, gav regeringen, ved resolution fra statsministeren, politiet ordre til at forhindre et lovligt partis, Danmarks kommunistiske partis virksomhed. Politiet besatte alle vort partis og partipressens samt det kommunistiske ungdomsforbunds og andre lovlige foreningers kontorer. Man afbrød derved vort lovlige politiske arbejde og har siden da forhindret udgivelsen af vor presse. Der er hverken givet eller forsøgt givet grunde for disse overgreb, som staar i saven strid med grundlovens bestemmelser om foreningsfrihed og pressefrihed.

- Om foreningsfriheden hedder det i grundlovens § 85:

"Borgerne har ret til uden forudgaaende tilladelse at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed. Ingen forening kan ophæves ved regeringsforanstaltning. Dog kan en forening midlertidigt forbydes, men der skal da straks anlægges sag imod den til dens ophævelse."

Regeringen har imidlertid ikke udstedt noget midlertidigt forbud og har ikke saa meget som gjort skridt til at anlægge sag. Men den har ladet politiet forhindre vor virksomhed og beslaglægge vore ejendele.

- Om pressefriheden hedder det i grundlovens § 84:

"Enhver er berettiget til paa tryk at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og lignende forebyggende forholdsregler kan ingen sinde paany indføres."

Over hele landet blev der den 22. Juni og følgende dage fængslet, saavidt det foreløbig kan opgøres, 496 personer, fortrinsvis medlemmer eller tilhængere af vort parti. I intet af disse tilfælde er der givet en begrundelse for fængslingen. Der er ikke rejst sigtelse, endsiige anklage. Kun i eet eneste tilfælde er saaledes anholdte stillet for en dommer.

EN UHOLDBAR BEGRUNDELSE

Ved forelæggelsen af sit lovforslag idag har Justitsministeren søgt at retfærdiggøre alle disse handlinger. Han maa ganske vist indrømme, at der ikke findes dansk lovhjemmel for dem, men henviser saa til noget, han kalder "nødretsgrundsetningerne". Han siger bl.a. i bemærkningerne til lovforslaget: "Det er imidlertid anerkendt i den danske statsretslige teori, at regeringen, navnlig under hensyn til, at den danske grundlov ikke indeholder hjemmel til at dekretere undtagelsestilstand i tilfælde af krig eller lignende alvorlige begivenheder, er berettiget til, naar en nødsituation foreligger, der udsætter statens sikkerhed og velfærd for fare, at træffe de foranstaltninger, som denne nødsituation nødvendiggør."

Det er vist solidere at holde sig til grundloven end til de "statsretlige teorier", som justitsministeriets sagkyndige, Fritz Clausenmanden Popp Madsen finder paa. Og justitsministeren maa jo selv indrømme, at der ikke findes lovhjemmel for regeringens handlinger. Men det er intet tilfælde, at grundloven ikke indeholder saadanne bestemmelser om undtagelsestilstand o.l. Det var efter grundige overvejelser og fuldt bevidst, at grundlovens fædre i 1849 undlod at sætte saadanne bestemmelser ind i forfatningen. De vilde ikke give nogen regering saadanne fuldmagter, som let kunde misbruges.

Og heller ikke senere har man ønsket at give regeringen saadanne fuldmagter. Hverken ved grundlovsrevisionen i 1866, i 1915 eller i 1920 blev de indføjet. Og ingen talte om, at dette var en mangel, da grundlovsrevisionen sidst var paa tale, nemlig i 1939. I det grundlovsudkast, som vedtoges af rigsdagen, men ikke fik stemmer nok ved folkeafstemningen, var der heller ikke tale om at give regeringen hjemmel til den slags handlinger. Det er med andre ord i bevidst og direkte strid med grundlovens ord og mening, at regeringen nu kommer og paaberaaber sig "nødretsgrundsetninger".

Fra side 3
[...]

HVAD MED REGERING OG RIGSDAG ?

Hvis man vilde værne lovene og modvirke arbejde i fremmed magts tjeneste, saa maatte man altsaa skride ind, ikke mod Kommunisterne, men mod de "danske" nazister. Men regeringen gør det modsatte og stiller derved sig selv i en fremmed magts tjeneste. Sandheden er, at regeringen, i Tysklands interesse (men til skade for Danmark) ikke alene undlader at hindre Fritz Clausens virksomhed, men oven i købet understøtter den, for eksempel ved at hjælpe ham med den ulovlige hævring. Sandheden er den, at det er i fremmed magts - Hitler-Tysklands - interesse, at Danmarks kommunistiske Parti bliver forbudt. Sandheden er, at ved denne politik og dette forbud stiller regeringen og rigsdagen sig selv i fremmed magts tjeneste.

Og, omend tilsæret, saa erkender man dette tjenesteforhold gennem de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, nemlig henvisningerne til, at den 22. Juni har gjort det "nødvendigt". Lad saa al den anden udenomsnak være. Her er vi ved sagens realiteter, ved den virkelige begrundelse for loven. En fremmed magts regering har ønsket, at Kommunistisk Parti og de kommunistiske ledere indstiller virksomheden. Da man regner med, at vi er for rankryggede til at følge andres eksempel og frivilligt og stilfærdigt trække os ud af aktiv politik, saa skal vi spørres inde, og partiet forbydes.

VI TAKKER FOR ANERKENDELSEN !

Bevættelsesmagtens regering mener altsaa, at vort partis eksistens og virksomhed vil være en fare for dens herredømme over Danmark og for dens krig om verdensherredømmet. Det er et eftertrykkeligt dementi af de utallige, skamløse socialdemokratiske paastande om, at de danske kommunister skulde være Hitler-Tysklands og Nazismens venner og hjælpere - paastande, som man fremsatte mod bedre vidende samtidig med, at regeringen ved sin presse- og mødecensur forbyder os at tage til orde derimod og forbyder os at bringe vor mening om situationen til udtryk!

Vi skal altsaa forfølges, fordi en fremmed magt - Hitler-Tyskland - sammen med sine betalte agenter og sine lydige tjenere herhjemme frygter for det danske folk, dens frihedstrang og dens kraft, og fordi man formoder, at vi ikke vil opføre med, men forstærke vor virksomhed for at organisere folkets frihedskamp og tjene Danmarks sag. Dette er sandheden bag alle fraser og undskyldninger! Lad da ogsaa os give besked paa en maade, saa det ikke kan misforstaas:

Vi har hidtil under krigen og besættelsen rettet os efter regeringens forordninger og henstillinger, skønt disse paa mange omraader begrænsede folkets grundlovs sikrede rettigheder, og skønt man kunde nære berettiget tvivl om, at fortælses-systemet, censuren og regeringens udenrigspolitik virkelig var til Danmarks gavn. Vi har ment længst muligt at maatte tage hensyn til regeringens sken og har givet den en meget bred margin. Vi har haabet, at regeringens hensigt dog maatte være at skabe de bedste mulige forhold for Danmark i øjeblikket og samtidig at bevare de bedste forudsætninger for sikring af Danmarks fri fremtid. Vi mente, at man havde pligt til at regne med, at regeringen saa vilde staa fast paa den eneste kendte side af den hemmelige overenskomst med Tysklands regering af 9. April 1940, den side, som var udtrykt gennem Tysklands og den tyske værnemagts ubetingede erklæring om at ville respektere Danmarks territoriale og statslige integritet og ikke at blande sig i dansk indenrigspolitik.

Men efterhaanden som tiden gik, blev det uomtvisteligt klart, at Tysklands magthavere ikke holdt deres løfter, at de aldrig med det gode vil slippe deres greb om Danmark - og at den danske regering over indrømmelsernes farlige vej var naaet til at tilpasse saavel sin udenrigspolitik som sin indenrigspolitik til de fremmede uindtrykkers interesser. Nu er regeringen gaaet til saabent grundlovsbrud af den groveste art, og dermed har den brudt enhver forudsætning for loyalitet fra vor side. Den har ved sine handlinger løst vore bundne hænder. Nu kan, nu bør og nu vil vi sige det danske folk den fulde sandhed!

[...]

REGERINGENS UDENRIGSPOLITISKE ERKLÆRINGER

Regeringen er gaaet over til udenrigspolitisk som indenrigspolitisk at yde aktiv støtte til Hitler-Tysklands krigsmaal, skønt den ved, at en tysk sejr i krigen betyder varigt slaveri og national ufrihed for det danske folk. Denne politik er karakteriseret ved to regeringserklæringer. Den første blev afgivet af udenrigsminister Scavenius i Juli ifjor og siger bl.a.:

"Ved de store tyske sejre, der har slaet vorden med forbavselse og beundring, er en ny tid oprunden i Europa, der vil medføre en nyordning i politisk og økonomisk henseende under Tysklands fererskab. Det vil være Danmarks opgave at finde sin plads i et nødvendigt, aktivt samarbejde med Stortyskland."

Moralsk ligger hr. Scavenius med denne erklæring paa linje med den norske bondepolitiker Hundsgeld, der paa samme tidspunkt tilsluttede sig Quisling'erne med den motivering, at "man maa slutte sig til sejrherrens ideologi". Men hele regeringen har godkendt denne erklæring, og den er senere mangfoldige gange blevet understreget og forstærket af statsminister Stauning, bl.a. gennem den berygtede studenterforeningstale i vinter og gennem hans sidste udtalelser til det svenske Goebbels-organ "Aftonbladet", hvori han i stort som i smaat erklærer sig beredt til at indordne Danmark under den nazistiske "nyordning" i Europa. Man forstaar efter dette tilfulde den varme anerkendelse, der fra tysk-nazistisk hold strømmer hr. Stauning imøde!

Tydeligt kommer dette regeringens standpunkt ogsaa frem gennem regeringserklæringen af 26. Juni iaar, hvori krigen i Øst fremstilles, som om Finland (med tysk hjælp) forsvarer sig mod et russisk angreb. Desuden paastaar nævnte erklæring, at Norden i almindelighed og Danmark i særdeleshed skulde være truet af Sovjetunionen, og dens højdepunkt naas i paastanden om, at der under det nazistiske Tysklands fererskab skulde kunne kæmpes for europæisk kultur! Jeg skal nøjes med heroverfor at fastslaa:

Fra side 10 og 11

[...]

HVAD BLIVER. DET NÆSTE ?

Nu fængsler man Kommunisterne, forbyder Kommunistisk Parti og fastsætter strenge straffe for "kommunistisk virksomhed". Men det vil gaa i Danmark som overalt, at overgrebene mod Kommunisterne kun blev indledningen til overgreb mod andre partier og mod det arbejdende folks organisationer og mod alle borgernes demokratiske rettigheder. Der kan ikke i vor politik, vor agitation, vore krav i fagbevægelsen, vore forslag i kommunerne og paa rigsdagen paavises noget som helst, som ikke er i overensstemmelse med det arbejdende danske folks interesser. Det vil blive saadan, at ethvert arbejde i samme retning, uanset hvem der gør det, vil blive stemplet og forfulgt under paaskud af, at det er "kommunistisk virksomhed".

Stikordet er jo iøvrigt forlænget givet i fagbevægelsen af de værste HIPA-folk. Ligeegyldigt om det var nok saa gamle og partitro Socialdemokrater, der frenkam med en kritik af regeringens politik eller et forslag, som ikke passede "paa bjerget", saa blev de stemplet som "Kommunister" og deres forslag som "kommunistisk splittelsesarbejde". Tro ikke, at denne metode ikke fremtidig vil blive tillempt under større former og brugt af andre folk! Hvis fagforeningerne ikke med det samme belaver sig paa noget saadant, saa gaar man løs paa dem, naar man nu mener at have gjort det af med Kommunistisk Parti.

Fra side 15

[...]

Uddrag af "Danske toner"
illegal pjece, DKP, 1941

Men friheden vindes ikke ved at bøje nakken. Det danske folk gør sig ikke fortjent til friheden, hvis det nøjes med at sætte sin lid til, at Sovjetunionen og England nok skal give os vort land igen, naar de har knust Hitler. Kampen er haard og verdensomspændende. Dens front gaar ikke blot ved Kanalen, i Ukraine og i Karelen, den gaar gennem hver eneste fabrik, hver eneste landsby i Europas lande. Og ikke mindst i de besatte og underkuede. I den front er det danske folk ved at finde sin plads og udfylde den, og vi Kommuniste skal vide at føre an!

Fra side 16 (sidste side)
[...]